

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 42/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť D. Ď., B., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na slobodnú voľbu povolania a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 13/2011 z 25. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. Ď. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2011 elektronickou poštou a 8. decembra 2011 poštou doručená sťažnosť D. Ď., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. B., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na slobodnú voľbu povolania a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 13/2011 z 25. augusta 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sa žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. p.: SLV-119/PK-2009 zo 4. februára 2010, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie, na základe ktorého bol podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom v relevantnom čase (ďalej len „zákon o štátnej službe“) prepustený zo služobného pomeru. Podľa vyjadrenia sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 S 153/2010 zo 17. decembra 2010 jeho žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe mal žalovaný vydať všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by upravoval konkrétne podmienky prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) citovaného zákona, ale keďže žalovaný takýto právny predpis nevydal, nebolo možné identifikovať spôsoby správania, ktoré by zakladali dôvod na jeho

prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v odvolaní namietal aj nedostatočné zistenie skutkového stavu, a zároveň dodal, že krajský súd sa nevysporiadal s tým, z akého dôvodu kládol väčší dôraz na výsledok dychovej skúšky, a nie na výsledky krvnej skúšky. Sťažovateľ v odvolaní taktiež tvrdil, že bol postihnutý dvakrát za ten istý skutok, a teda za to, že 8. decembra 2004 mal byť ako policajt v čase medzi 7.30 h a 8.07 h v zamestnaní pod vplyvom alkoholu, za čo bol jednak disciplinárne potrestaný znížením platu o 10 % na dva mesiace a súčasne bol za tento skutok prepustený aj zo služobného pomeru. O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd tak, že napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd nedostatočne vysporiadal s jeho argumentmi obsiahnutými v odvolaní, a preto napadnutý rozsudok považuje za nepreskúmateľný. Keďže podľa jeho názoru najvyšší súd nesprávne a nepresvedčivo vyhodnotil dôkazy, jeho rozhodnutie považuje aj za prejav svojvôle.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 13/2011 z 25. augusta 2011 porušil jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, namietaný rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že personálnym rozkazom žalovaného č. 46 z 3. februára 2005 (ďalej len „personálny rozkaz“) bol sťažovateľ podľa

§ 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe prepustený zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti príslušníka Policajného zboru, pretože jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Sťažovateľ bol prepustený zo služobného pomeru na tom skutkovom základe, že 8. decembra 2004 mal naplánovaný výkon štátnej služby, pričom v čase medzi 7.30 h a 8.06 h bola uňho vykonaná dychová skúška s pozitívnym výsledkom alkoholu v jeho dychu.

Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ rozklad, o ktorom rozhodol odvolací orgán žalovaného tak, že rozhodnutím č. p.: KM-52/PK-2005 z 18. apríla 2005 prvostupňové rozhodnutie potvrdil a rozklad zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu, na základe ktorej žiadal o preskúmanie jeho zákonnosti. O žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 197/2005-48 z 31. januára 2008 tak, že ju zamietol. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Sžo 94/2008 zo 14. mája 2009 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd vyslovil, že bude povinnosťou krajského súdu vysporiadať sa s argumentmi sťažovateľa a posúdiť, či námietky sťažovateľa sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení žalovaného, a tým aj správnosti záverov jeho rozhodnutia. Po tom, čo bol zrušený rozsudok krajského súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, krajský súd zrušil rozhodnutie odvolacieho orgánu žalovaného č. p.: KM-52/PK-2005 z 18. apríla 2005 a vec mu vrátil, aby ju znova prerokoval a o nej rozhodol.

Na základe toho žalovaný opäť preskúmal personálny rozkaz, doplnil dokazovanie a rozhodnutím č. p.: SLV-119/PK-2009 zo 4. februára 2010 rozklad sťažovateľa zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal sťažovateľ opäť žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti, na základe čoho krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 S 153/2010 zo 17. decembra 2010 žalobu zamietol.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia okrem iného konštatoval, že dôvody prepustenia zo služobného pomeru sú taxatívne vymedzené v § 192 ods. 1 zákona o štátnej službe a aj z tohto dôvodu došlo zákonom č. 623/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov a zákon č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (s účinnosťou od 1. januára 2006) [ďalej len „zákon č. 623/2005 Z. z.“], k vypusteniu § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe, pretože ako vyplýva z dôvodovej správy, konkretizácia dôvodov prepustenia zo služobného pomeru nad rámec dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe by znamenala rozšírenie už existujúcich zákonných dôvodov.

Krajský súd v rozsudku súčasne judikoval, že pokiaľ ide o splnenie zákonných podmienok prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, je potrebné konštatovať toto: *„Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočíva v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej zvlášť hrubým spôsobom porušil § 136 písm. d) zákona, čl. 1 písm. a) bod 9 rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), písm. b), písm. g), písm. h) zákona, pretože sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržel služobnú disciplínu, keď štátnu službu vykonával pod vplyvom alkoholu. Splnená bola aj ďalšia zákonná podmienka na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby... Je nezlučiteľné... aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, ktorý... štátnu službu vykonával pod vplyvom alkoholu. Každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a pri svojom povolání a profesii má byť vzorom svojim chovaním vo vzťahu k ostatným občanom.“*

Krajský súd sa veľmi podrobne vyjadril aj k dôkazu – výsledku dychovej skúšky a dôkazu, ktorý predložil sťažovateľ a ktorý mal svedčiť o tom, že v inkriminovanom čase mu bola odobratá vzorka krvi, v ktorej nebola zistená prítomnosť alkoholu. Krajský súd súčasne zaujal aj názor k tomu, z akého dôvodu nemožno tvrdiť, že sťažovateľ bol za tú istú vec potrestaný dvakrát, a to jednak disciplinárne a taktiež aj prepustením zo služobného pomeru. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na odlišnosť medzi disciplinárnym opatrením (zníženie služobného platu) a jedným z dôvodov skončenia služobného pomeru (prepustenie).

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom predovšetkým tvrdil, že rozhodnutie žalovaného považuje za nezákonné z dôvodu, že v čase jeho vydania neexistoval všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by konkretizoval dôvody prepustenia zo služobného pomeru z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Okrem toho tvrdil, že si nevie vysvetliť, z akého dôvodu mal v inkriminovanom čase pri vykonaní dychovej skúšky pozitívny výsledok na prítomnosť alkoholu v dychu, pričom po uplynutí ani nie hodiny a odobratí vzorky krvi lekárom, sa v jeho krvi prítomnosť alkoholu nezistila. Podľa jeho názoru ani žalovaný, ani krajský súd „*toto pochybenie žiadnym spôsobom nevyvrátil*“. Sťažovateľ zároveň namietal, že za jeden skutok bol dvakrát postihnutý. Sťažovateľ taktiež tvrdil, že nedošlo k spoľahlivému zisteniu skutkového stavu a ustáleniu dôkaznej situácie.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 13/2011 z 25. augusta 2011 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 4 S 153/2010-70 zo 17. decembra 2010 potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd poukázal na podstatu rozhodnutia krajského súdu, predstavil argumenty sťažovateľa a žalovaného.

Pokiaľ ide o skutočnosť, že pre žalovaného a krajský súd bol podstatný výsledok dychovej skúšky, z ktorého vyplynula prítomnosť alkoholu v dychu sťažovateľa, najvyšší súd si osvojil ich zistenia a závery. V tejto súvislosti dodal, že výmenný list, ktorý

sťažovateľ predložil a z ktorého vyplýva, že lekár mu ani nie hodinu po dychovej skúške odobral vzorku jeho krvi, v ktorej nebola zistená prítomnosť alkoholu, nepovažuje za vierohodný dôkaz. Toto tvrdenie odôvodnil tým, že krv si dal sťažovateľ odobrať na vlastnú žiadosť a že pri tomto úkone nebol prítomný žiadny policajný funkcionár. Okrem toho najvyšší súd vyslovil názor, že v takomto prípade malo dôjsť k vyhotoveniu protokolu o lekárskom vyšetrení a že tento mal sťažovateľ na podporu svojich tvrdení predložiť. Najvyšší súd spochybnil vierohodnosť tohto dôkazu aj zistením, že sťažovateľ mal byť toho dňa, keď sa podrobil dychovej skúške, odvezený kolegom v čase o 08.45 h do miesta svojho trvalého bydliska, pričom už o 09.00 h mu mala byť odobratá vzorka krvi. Podľa názoru najvyššieho súdu časový sled týchto udalostí vyvoláva pochybnosti o možnom odbere krvi v uvedenom čase.

Najvyšší súd sa vyjadril aj k námietke sťažovateľa o porušení zásady *ne bis in idem* a v tejto súvislosti uviedol, že *„disciplinárne potrestanie žalobcu nemá za následok zánik práva žalovaného prepustiť žalobcu zo služobného pomeru, lebo prepustenie policajta po predchádzajúcom disciplinárnom postihu nemožno hodnotiť ako dvojitý postih za ten istý skutok“*. Najvyšší súd zároveň poukázal na rozdielnosť disciplinárneho konania, v rámci ktorého bolo sťažovateľovi uložené disciplinárne opatrenie, a personálneho konania, výsledkom ktorého bolo prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru.

Najvyšší súd súčasne konštatoval, že sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa o tom, že v danej veci nedošlo k spoľahlivému a dostatočnému zisteniu skutkového stavu, hodnoteniu dôkazov, a tým aj nesprávne vyvodu záverov. Najvyšší súd v tejto súvislosti vyslovil, že žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre jeho rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ktoré právne predpisy v danom prípade aplikoval.

Vo vzťahu k ďalším námietkam sťažovateľa sa najvyšší súd odvolal na názory a právne závery krajského súdu a dodal, že podľa jeho názoru boli v prípade sťažovateľa naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (obdobne I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04, III. ÚS 58/09).

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 ústavy je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy.

Ústavný súd zastáva názor, že podstatou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je nárok subjektu tohto práva, aby všeobecný súd rozhodol v súlade s jeho názormi a očakávaniami. Účelom tohto práva je garancia, že súdne konanie, ako aj verdikt súdu budú spĺňať parametre zákonnosti procesu a rozhodnutia tak, ako to vyžadujú všeobecne záväzné právne predpisy vzťahujúce sa na ten-ktorý prípad (III. ÚS 32/08, III. ÚS 57/2010).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok ústavnej konfrontácie medzi námietkami sťažovateľa a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že rozsudok najvyššieho súdu je ústavne konformný a riadne odôvodnený. Na rozdiel od sťažovateľa totiž ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd zreteľne a veľmi presne zdôvodnil, na základe ktorých

zákonných ustanovení a akého skutkového stavu dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa boli splnené zákonné predpoklady prepustenia zo služobného pomeru policajta podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Najvyšší súd ako súd odvolací sa stotožnil s právnymi závermi krajského súdu, ktorý k zásadnej námietke sťažovateľa o tom, že vzhľadom na absenciu právneho predpisu predpokladaného § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe nebolo možné určiť, ktoré druhy správania je potrebné subsumovať pod dikciu § 192 ods. 1 písm. e) (porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, kedy ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby), zaujal veľmi presvedčivý právny názor. Krajský súd konštatoval, že za zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti je potrebné pokladať porušenie niektorých povinností policajta, medzi ktorými uviedol aj porušenie zákazu požívania alkoholických nápojov v čase výkonu štátnej služby a na miestach výkonu štátnej služby [§ 136 písm. d) zákona o štátnej službe] či porušenie zákazu, ktorý stanovuje, aby v štátnej službe i mimo štátnej služby sa policajt zdržal konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor [§ 48 ods. 3 písm. g) zákona o štátnej službe], alebo porušenie služobnej disciplíny [§ 48 ods. 3 písm. h) zákona o štátnej službe]. Vzhľadom na to, že sťažovateľ bol v čase výkonu štátnej služby pod vplyvom alkoholu, bola podľa názoru krajského súdu, s ktorého názorom sa stotožnil aj najvyšší súd, splnená aj podmienka, že ponechanie sťažovateľa v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, keďže osoba, ktorá vykonáva štátnu službu by mala byť svojim správaním vzorom pre ostatných.

V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti aj ďalší názor krajského súdu, na ktorý sa odvolal najvyšší súd a v rámci ktorého bolo vyslovené, že práve z dôvodu, aby nedošlo k rozšíreniu dôvodov prepustenia zo služobného pomeru, ktoré sú taxatívne uvedené v § 192 ods. 1 zákona o štátnej službe, došlo zákonom č. 623/2005 Z. z. k vypusteniu § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe. To znamená, že došlo k vypusteniu toho zákonného ustanovenia, ktoré stanovovalo, že dôvody a podrobnosti prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe ustanoví všeobecne záväzný právny predpis. Krajský súd ďalej konštatoval, že v zmysle dôvodovej

správy k tejto právnej úprave nebolo možné zákonné dôvody prepustenia zo služobného pomeru ustanoviť vykonávacím právnym predpisom, pretože tie už boli dané zákonom.

Podľa názoru ústavného súdu žalovaný, ako aj vo veci konajúce súdy sťažovateľovi v dostatočnej miere ozrejmili, ktoré jeho správanie bolo dôvodom na uplatnenie prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Aj keď v relevantnom čase neexistoval podzákonný akt, ktorý by rozširoval dôvody prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, ústavný súd sa domnieva, že krajský súd, s ktorého názormi sa stotožnil aj najvyšší súd, poukázal na viaceré porušenie, respektíve nesplnenie služobných povinností zo strany sťažovateľa, čo napokon viedlo k vyhodnoteniu jeho správania ako takého, ktoré založilo dôvod na postup podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Z uvedeného vyplýva, že použitím relevantnej právnej úpravy a vyhodnotením skutkového stavu všeobecne súdy (krajský súd a najvyšší súd) ustálili presné dôvody, na základe ktorých bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru. Podľa názoru ústavného súdu relevantná aplikácia a interpretácia právnych predpisov zo strany všeobecných súdov viedla k judikovaniu právneho názoru, ktorý preklenul aj nedostatok spočívajúci v absencii všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorého prijatie si právna úprava v danom čase vyžadovala. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za dôležité podotknúť, že existencia zákonného ustanovenia, ktorá s vydaním všeobecne záväzného právneho predpisu počítala, sa neskôr ukázala nadbytočnou, čo viedlo k zrušeniu § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe s účinnosťou od 1. januára 2006.

Ústavný súd je zároveň toho názoru, že najvyšší súd zaujal dostatočný a presvedčivý názor aj k ďalším argumentom sťažovateľa, vysvetlil mu, ktoré dôkazy považoval za preukázané (výsledky dychovej skúšky na alkohol), a ozrejmil aj skutočnosť, z akého dôvodu nebolo možné prisvedčiť námietkam sťažovateľa o tom, že v tej istej veci bol postihnutý dvakrát za ten istý skutok.

S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na

spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd odmietol aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na slobodnú voľbu povolania a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania podľa čl. 36 písm. b) ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 13/2011 z 25. augusta 2011, pretože o prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného (najvyššieho) súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprávnych princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (i čl. 6 dohovoru), resp. v spojení s ich porušením (obdobne IV. ÚS 326/07, III. ÚS 113/09, IV. ÚS 352/09), čo sa v danom prípade podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012